

© Andrea Genovart

Borja Bagunyà (Barcelona, 1982) és professor de teoria de la literatura a la Universitat de Barcelona, cofundador de l'Escola Bloom i editor de la revista *Carn de Cap*. Ha publicat els reculls de relats *Apunts per al retrat d'una ciutat* (Arola, 2004), *Defensa pròpia* (Proa, 2007, Premi Mercè Rodoreda) i *Plantes d'interior* (Empúries, 2011), així com l'assaig *Trapologia* (Ara Llibres, 2018), escrit a quatre mans amb Max Besora.

De Defensa pròpia i Plantes d'interior n'han dit:

Ponç Puigdevall, *Quadern, El País* – «Cal felicitar que apareguin veus noves que gosin transitar per altres zones de la comèdia humana de la literatura.»

Valèria Gaillard, *El Punt* – «El llenguatge també pot tenir conseqüències insospitades que Bagunyà explora.»

Sam Abrams, *Tendències, El Mundo* – «Sublim [...], una energia narrativa que francament desborda les possibilitats artístiques del gènere.»

Manel Ollé, *Quadern, El País* – «Una prosa impecable i capacitat de fer ficció creïble a partir del present.»

Melcior Comes, *Presència* – «Un llibre escrit amb talent, amb voluntat d'amplitud narrativa, que ens ofereix tant una excel·lent exhibició de força literària com una prometedora garantia de proses futures.»

Albert Lladó, *Cultura/s, La Vanguardia* – «Un autèntic talent de la nova narrativa catalana. [...] El virtuosisme d'un escriptor que ha dirigit el minimalisme de Monzó o Pàmies per violentar-los i aconseguir l'eco d'altres literatures, des de Cortázar a Foster Wallace.»

Ricard Ruiz Garzón, *Qué Leer* – «Un volum de relats excel·lent.»

Borja Bagunyà

Els angles morts

ESCAFANDRE, 15

EDICIONS DEL PERISCOPI

Els angles morts

© Borja Bagunyà, 2021

Primera edició: març del 2021

© de la fotografia de la coberta: H. Armstrong Roberts / ClassicStock / GettyImages, 2021

© de la fotografia de l'autor: Andrea Genovart, 2021

© d'aquesta edició: Edicions del Periscopi SLU, 2021

Publicat per Edicions del Periscopi SL

info@periscopi.cat

Web: www.periscopi.cat

Facebook: www.facebook.com/Periscopi

Twitter: twitter.com/Ed_Periscopi

Instagram: [@edicions_del_periscopi](https://www.instagram.com/edicions_del_periscopi)

Impressió:

Romanyà Valls

Sant Joan Baptista, 35

08789 - La Torre de Claramunt

Barcelona

Imprès a Catalunya – *Printed in Catalonia*

Edició a càrrec d'Aniol Rafel, Andrea Rovira i Marta Rubirola

Disseny de la col·lecció i maquetació: Tono Cristòfol

Correcció: Miquel Saumell Santa Eugènia, Òscar Lozano i Núria Saurina Eudaldo

Maquetació de la coberta: Tono Cristòfol i Pepa Porta Llach

Aquest llibre s'ha imprès amb un paper offset cru de noranta grams i ha estat compaginat amb la tipografia Caslon Pro en cos 11,5.

Dipòsit legal: B 2376-2021

ISBN: 978-84-17339-60-9

Tots els drets reservats. Queda rigorosament prohibida, sense l'autorització escrita dels titulars del copyright, sota les sancions establertes per la llei, la reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol mitjà o procediment, inclosos la reprografia i el tractament informàtic, i la distribució d'exemplars mitjançant el lloguer o préstec públics.

Per tot arreu cerquem coses i només trobem absoluts.

NOLAVIS

1.
ELS ÚLTIMS SERAN
ELS PRIMERS

Afirmar que l'univers no s'assembla a res i que només és informe significa que l'univers és alguna cosa així com una aranya o una escopinada.

G. BATAILLE

I.I.

Va ser una d'aquelles coses que preferiries no haver hagut de veure, no tant perquè no vulguis veure-les, sinó perquè, un cop vistes, ja no pots no haver-les vist. La cornada del toro, l'operació de còrnia, les receptes per estofar placentes. Fins llavors el degà tot bé, habitualíssim, però després d'un informe dolorosament detallat sobre l'estat de les reparacions del claustre, va anunciar que cediria la paraula a la (pausa) Laura per veure si s'acordava d'una vegada la creació de la plaça de l'Olivier. Ho va acompanyar d'un d'aquells copets de barbeta de quan se saluda de passada, però no havia estat això el que havia irritat en Morella, sinó aquella cosa estripada de dir «la Laura» en lloc de «la doctora Camps», que és el que hauria d'haver dit si fossin en una universitat normal. Era un escàndol. Però no era cap escàndol. A qualsevol altra facultat europea li haurien cridat l'atenció i li haurien demanat que s'adrecés a la Junta com calia. Què volien dir aquelles confiances de tripes a l'aire, de puro de padri?, va pensar en Morella, satisfet, com a mínim, de constatar aquella necessitat ridícula

que tenia el degà d'evidenciar que entre ell i els *happy few* hi havia una familiaritat particular, i que aquella familiaritat era el que li permetia desfer-se de la fórmula protocol·lària (o sigui, «doctor» o «doctora», «professor» o «professora», etcètera) i presentar els afortunats sense cap mena de pudor, o sigui (pausa) (copet de barbeta), «la Laura», cosa que li va semblar encara més monstruosa tenint en compte que allò era un acte oficial de la màxima autoritat executiva de la Facultat i que, com en tota litúrgia, és el protocol qui fa la cosa i no pas la cosa qui fa el protocol.

Li va agradar, aquella idea de la litúrgia. No era pas seva, tot sigui dit, però això no tenia gaire importància: l'Antoni Morella era de la mena d'homes que es passarien el dia apuntant ocurrencies si el gest no els semblés tan ridícul. A més, si alguna cosa li havia quedat clara en dinou anys de carrera, era la naturalesa grotescament ritual de la institució universitària. Pràctiques com les classes, els exàmens, els consells de professors, les renovacions dels contractes, les inauguracions de curs, les presentacions dels ponents i tantes més, acadèmiques i paraacadèmiques (entre les quals encara caldria afegir les converses de cafè, les recomanacions de llibres, les salutacions pels passadissos; però també la manera de preguntar per la dona malalta o per les despeses de la reparació de la moqueta), estaven perfectament tipificades, preestructurades i detallades en el que més o menys tothom coneixia com «el Funcionament». El Funcionament era el vademècum dels hàbits universitaris. Dir d'alguna cosa que «és així com funciona» era la millor manera d'acabar una conversa. Les atribucions de sabàtics que et semblen injustes? És així com funciona. L'abús de poder del catedràtic, que fa servir el becari per estalviar-se la meitat de les classes i fer-li corregir els exàmens? Funcionament, esclar, fins al punt que a la universitat no és que les coses feia temps que no se sabien, sinó que «ja se sabien». Per

a una immensa majoria de pràctiques, a més, no hi havia cap altra explicació que no fos aquesta (que ja se sap, que és com funciona), cosa que acabava convertint el Funcionament en una manera perversa de deixar a qui preguntava fora d'aquest Funcionament, perquè se suposava que tothom ja sabia com funcionava el Funcionament, que sempre, des de l'origen ignot dels temps professionals, s'havia sabut com funcionava (tot i que ningú no havia explicat mai a ningú en què consistia ni d'on venia, aquesta manera de funcionar, ni si tenia cap mena de sentit arribats a aquest punt) (perquè la lògica del Funcionament establia de seguida que no només no s'havien de preguntar certes coses sinó que fer-ho era perillós). Per això no se'n parlava, del Funcionament, no fos cas que es posés en evidència que, de fet, mai no s'havia sabut ben bé a què es referien quan en parlaven. Per molt que es repetís i es consolidés, i per útil que fos, en Morella s'havia acabat convenent, després de dinou anys de funcionar, que no tenien ni la més remota idea del que volia dir «funcionar», ni per què es funcionava com es funcionava, i que, per tant, qui cometia l'error de preguntar no era ben bé Universitat, perquè per ser Universitat calia estar dins del Funcionament i per funcionar calia saber certes coses. Saber, per exemple, a qui s'havia de recórrer per resoldre un problema administratiu i a qui per a un de pedagògic. Saber que, per arribar a la secretària eficient del Departament, calia consultar primer les dues inútils sense que notessin que la consulta era un mer tràmit. Saber que els dilluns tocaven pantalons de color caqui i els dimarts de color beix. Que per «innovar en la docència» s'havia de saber parlar en pedagog, i que els pedagogs eren els únics amoïnats per això de la innovació docent. Que els becaris eren útils i els estudiants empenyaven. I saludar. Saludat era importantíssim.

Aquest llibre s'ha acabat d'imprimir als tallers de Romanyà Valls el mes de març del 2021.

Els angles morts ha estat possible gràcies a la feina de l'escriptor Borja Bagunyà, els correctors Miquel Saumell Santaeugènia, Òscar Lozano i Núria Saurina Eudaldo, la fotògrafa i retocadora Pepa Porta Llach, el dissenyador i maquetista Tono Cristòfol, la cap de premsa Núria Alemany, els editors Aniol Rafel, Andrea Rovira i Marta Rubirola, els estudiants en pràctiques Marta Araquistain, Abel Espinosa i Pau Gros, els treballadors de la distribuïdora UDL i els de la impremta Romanyà Valls.

Llibreters, us agraïm que n'hàgiu tingut cura.
Lectors, us agraïm el temps que hi heu dedicat.

«El seu pànic que qualsevol connexió amb un ésser humà que impliqui conversa i revelació interior també comportarà el devorament i l'aniquilació, o, en altres paraules, que la víctima serà ell.»

**«Entrevistes breus amb homes repulsius»,
Antologia de contes, David Foster Wallace
(traducció de Ferran Ràfols Gesa)**

EDICIONS DEL PERISCOPI
www.periscopi.cat

